

Анастас Павлов

Шареното човече

Когато шареното човече дошло на този свят, даже черните котки били сиви, а да не говорим за сивите котки – те си били такива, но си представяли, че кой знае какви са били.

А човечето се спряло и се чудело накъде да тръгне – всичко било толкова сиво, че нищо не се виждало. Сивият път бил точно пред човечето и сивите поляни, и сивата гора, ала то си мислело, че това пред него може и да е блато.

– Хей, шарено човече! – чуло се тънко гласче.

– Кой писука?

– Аз, пиленето.

– Къде си ти?

– Ето съм! Шарено човече, дай ми мъничко кафявичко за крилцата. И мъничко червеничко за опашката. И съвсем, съвсем мъничко жълто за човката.

– Добре. Вземи си, колкото ти трябва.

Пилето си взело по мъничко от цветовете. Полетяло нагоре, нагоре, много нагоре. Изведнъж се чуло „даннн“ и малкото пъстро пиленце паднало и записукало:

– Ох, шарено човече, виж каква цицина ми излезе на главата. Ударих се в слънцето. Моля ти се, дай малко синичко за небето и малко златничко за слънцето...

– Лесно е да се каже „малко синичко“ – с толкова малко могат да се направят две сини очички, но цяло небе? И шареното човече си дало всичкото синьо и всичкото златно. Небето се вдигнало високо, много високо. Блеснало слънцето.

Тогава дошла сърничката.

– Шарено човече, хайде кажи ми, кое е трева и кое е камъни? Зъбите си ще строша, ще умра от глад.

– Това е много лошо! – казало доброто човече.

Погледнало се и си рекло:

– Дадох си синьото, дадох си златното, но имам още много цветове.

Ще дам зеленото на тревата.

И вече не чакало да го молят. Нашарило цветята: червени, жълти, виолетови. А някои и сами си взимали. Един папагал си взел от всичките цветове, а всички други папагали направили същото.

– Аз искам да съм чисто беличка – казала зебрата и си взела от бялото. – Не, черното ще ми отива повече.

Бяла, черна, бяла, черна – станала на черти.

Вървяло човечето по света и целият свят ставал пъстр и радостен.

Когато го срещнало момиченцето, доброто човече имало съвсем малко от цветовете и само от розовото имало повече.

– Шарено човече, дай ми малко цветове! – помолило се момиченцето.

– Вземи ги всичките – казало човечето.

И изведнъж останало без цветове, изчезнало.

А розовото момиче затанцувало от радост. Поискало му се за благодарност да целуне човечето.

– Шарено човече! Хей, шарено човече, къде си?

Изгичало до цветята.

– Мили цветя, не видяхте ли едно шарено човече?

– Виолетово като мене ли? – попитала виолетката.

– Червено като мене ли? – попитала розата.

– То беше синьо – казало небето.

– Не, то беше златно – казало слънцето.

Натъжило се момиченцето. Уплашило се. Ами ако светът отново стане сив?

Не тъжи и не се страхувай, розово момиченце! Ако светът отново стане сив, пак ще дойде едно шарено човече, за да му даде всичките си цветове.

КРАЙ

© Анастас Павлов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9160>]